

PARAULA I VIDA

Any de la Fe: el Missatge del Sínode al Poble de Déu

La temàtica i la bellesa del Missatge que el Sínode ha enviat al Poble de Déu en cloure els seus treballs, haurem de reprendre-les durant aquest Any de la Fe, per ser fidels a la nova evangelització per a la transmissió de la fe cristiana. «Si algun resum significatiu es pot fer del Sínode està precisament en el preciós símbol-síntesi que introdueix el Missatge a tot el Poble de Déu basat en la narració de la Samaritana i el seu encontre amb Jesús» (S. Pié-Ninot).

L'home d'avui es troba al costat d'un pou amb una gerra buida, amb l'esperança de sadollar el desig més profund del cor, aquell que només pot donar significat ple a l'existència. És urgent orientar bé la recerca. Com Jesús al pou de Sicar (*Joan 4*), també l'Església sent el

deure de seure al costat dels homes i dones del nostre temps, per fer present el Senyor en les seves vides, de manera que el puguin trobar, perquè només ell és l'aigua que dóna la vida veritable i eterna. Qui ha rebut la vida nova de la trobada amb Jesús, al seu torn no pot fer menys

d'esdevenir anunciador de veritat i esperança per als altres. De l'acollida del testimoni, la gent passarà després a l'experiència directa de la trobada: «Ja no creiem pel que tu has dit; nosaltres mateixos l'hem sentit i sabem que aquest és realment el Salvador del món.»

La nova evangelització consisteix, doncs, a conduir els homes i les dones del nostre temps cap a Jesús, a la trobada amb Ell, i això és una urgència que apareix en totes les regions del món. Els canvis socials i culturals ens criden a una cosa nova: a viure d'una manera renovada la nostra experiència comunitària de fe i d'anunci. Una evangelització dirigida, principalment a les persones que, havent rebut el baptisme, s'han allunyat de l'Església i viuen sense cap referència a la vida cristiana, i per afavorir en aquestes persones una nova trobada amb el Senyor, l'únic que omple de significat profund i de pau la nostra existència, per afavorir el redescobriments de la fe, font de gràcia que comporta alegria i esperança per a la vida personal, familiar i social.

Els apartats del Missatge al Poble de Déu són especialment clarificadors: *La trobada personal amb Jesucrist en l'Església; les ocasions de la trobada amb Jesús i l'escolta de l'Escriptura; parlar compte que cal primer evangelitzar-nos a nosaltres mateixos i disposar-nos a la conversió; reconèixer en el món d'avui noves oportunitats d'evangelització; la família; la Vida Consagrada; la comunitat eclesial i els diversos agents de l'evangelització; que els joves puguin trobar-se amb Crist; l'Evangelí en diàleg amb la cultura, l'experiència humana i les religions; l'Any de la Fe, la memòria del Concili Vaticà II i la referència al Catecisme de l'Església Catòlica; contemplar el misteri i propers als pobres; una paraula a les Esglésies de les diverses regions del món; i finalment, l'estrella de Maria que il·lumina el desert.*

El Sínode ha remarcat que el primer símbol d'autenticitat evangelitzadora és el do i l'experiència de la contemplació. Només des d'una mirada adorant al misteri de Déu, Pare, Fill i Esperit Sant, des de la profunditat d'un silenci que se situa com espai que acull l'única Paraula que salva, pot desenvolupar un testimoni creïble per al món. I l'altre símbol d'autenticitat de la nova evangelització té la cara del pobre. Estar proper a qui està al marge del camí de la vida no és només exercici de solidaritat, sinó sobretot un fet espiritual.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

Fer de la carretera un espai de convivència

Del 16 i 19 d'octubre s'ha celebrat, al centre Salesià Martí Codolar de Barcelona, la trobada anual de delegats i agents de la Pastoral de la Carretera. Han estat unes jornades de reflexió sobre la responsabilitat en el trànsit, un àmbit en què una actitud responsable és cabdal perquè està en joc la seguretat de tots, la pròpia i la del proïsme. Aquestes jornades s'han centrat a tractar la importància de tenir una actitud autènticament cristiana en el món de la mobilitat, per fer de la carretera un espai de convivència, amb el convenciment que l'ètica que dimana de l'Evangelí és un element decisiu per a una millor seguretat viària. Com a cloenda de la trobada es va celebrar una Eucaristia a la cripta de la Sagrada Família, presidida per Mons. Ciríaco Benavente, president de la Pastoral de la Carretera d'Espanya, i concelebrada per altres sacerdots que participaven en les Jornades.

GLOSSA

Deixaran un record inesborrable

En una missa exequial intervenen diversos familiars fent les lectures i, a l'hora de la pregària dels fidels, després d'unes sentides paraules d'un fill i d'una companya de l'equip de matrimonis en què participaven el difunt i la seva esposa, dos néts que ronden els vint-i-cinc anys expressen les seves pregàries. Diu un d'ells: «*Mireu els ocells del cel: no sembren, ni seguen ni recullen en graners, i el vostre Pare celestial els alimenta. No valeu més vosaltres que no pas ells?* (Mt 6,26). Preguem al Pare que ens ajudi a tenir la confiança que l'avi va tenir sempre, fonamentada en aquest text de l'Evangelí». I afegeix el segon: «Encomanem a Déu l'Església, la comunitat dels cristians en què va viure l'avi, on procurem viure molts dels presents, la de les persones sinceres, netes de cor i que volen seguir la proposta de Jesús». Aquests néts havien viscut la sol·licitud de l'avi, l'havien escoltat i n'havien vist l'actuació de cada dia. Amb el temps, havien copsat d'on treia la força.

Al final de la celebració, un dels fills agràfi la companyia i la pregària dels presents i digué: «La vida del pare ens permet pensar que és ben a prop de Déu. Volem donar gràcies a Déu per l'amor del pare, per la rectitud i la integritat que, amb la mare, ens van transmetre. Gràcies per la seva vida, per la seva joventut centrada en els estudis, els amics i per l'aten-

ció als consells dels seus mestres, pels cinquanta-dos anys de matrimoni amb la mare i per l'equip que els ha acompanyat i per totes les parelles que ajudaren en els cursets de preparació al matrimoni, per la fàbrica on va poder desenvolupar una vocació professional i on va trobar tan bons companys que el recordeu amb estima, per l'educació que, amb la mare, ens donaren, per l'exemple i pel testimoni rebuts, per les benediccions de taula, per l'escola, escollida amb criteri, on ens van portar i per fer de la parròquia casa nostra, pels romiatges a Montserrat, les colònies i els grups... Gràcies, Pare del cel, per la complicitat incondicional amb la mare, fins i tot durant les nostres adolescències, en què no tot va ser fàcil, per l'acolliment de les famílies que hem creat... Ara, pare, t'has trobat amb Déu, cara a cara, amb el sentit del deure acomplert, la responsabilitat assumida fins a les darreres conseqüències, amb l'exemple discret de tants valors viscuts i testimoniats... i confiant en la seva misericòrdia.»

Aquest avi va ser llum per als seus, un bon testimoni, sense gaire paraules, amb els fets de cada dia, amb l'actitud de servei, amb l'amor als altres. Els testimonis que són veritat no cal que s'expliquin, es capten. I, per això, ha deixat un record inesborrable.

Enric Puig Jofra, SJ

ANY DE LA FE

Un moment de gràcia i de compromís d'evangelització

«Aquest Any de la Fe començarà l'11 d'octubre de 2012, en el cinquantè aniversari de l'obertura del Concili Vaticà II, i acabarà el 24 de novembre de 2013, solemnitat de Crist Rei de l'Univers. Serà un moment de gràcia i de compromís per dur a terme una conversió a Déu cada vegada més plena, per tal d'enfortir la nostra fe en ell i per anunciar-lo amb joia a l'home del nostre temps.»

(Benet XVI, Homília en la missa de clausura del I Congrés Internacional de Nous Evangelitzadors, Roma 16/10/2011)

DIUMENGE XXXIII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura de la profecia de Daniel (Dn 12,1-3)

En aquell temps es presentarà Miquel, comandant dels exèrcits celestials, que vetlla pels fills del teu poble; hi haurà un temps de desgràcies com no se n'havien vist des que existeixen les nacions fins aquell moment.

Però en aquell moment serà salvat el teu poble, tots els qui estaran inscrits en el llibre. La multitud dels qui dormen a la pols de la terra es desvetllarà, uns per a la vida eterna, altres per a la vergonya d'una reprovació eterna.

Els justos resplendiran com la llum del firmament, els qui hauran conduït el poble pel bon camí brillaran com els estels per sempre més.

▶ Salm responsorial (15)

R. *Guardeu-me, Déu meu, en vós trobo refugi.*

Senyor, heretat meua i calze meu, / vós m'heu triat la possessió. / Sempre tinc present el Senyor; / amb ell a la dreta, mai no cauré. R.

El meu cor se n'alegra i en faig festa tot jo, / fins el meu cor reposa confiat: / no abandonareu la meua vida enmig dels morts, / ni deixareu caure a la fossa el qui us estima. R.

M'ensenyareu el camí que duu a la vida: / joia i festa a desdir a la vostra presència; / al vostre costat delícies per sempre. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 10,11-14.18)

Tots els sacerdots oficien diàriament i ofereixen sovint unes víctimes semblants, que mai no poden treure els pecats.

Però Jesucrist, després d'oferir-se una sola vegada com a víctima pels pecats, s'ha assegut per sempre a la dreta de Déu, esperant que Déu faci dels seus enemics l'escambell dels seus peus.

Amb una sola oblatió, ha consagrat del tot i per sempre els qui havien de ser santificats. Un cop Déu ha perdonat els pecats, ja no cal presentar cap més ofrena per obtenir-ne el perdó.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 13,24-32)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Aquells dies, després d'aquelles desgràcies, el sol s'enfosquirà, la lluna no farà claror, les estrelles aniran caient del cel i els estols que dominen allà dalt trontollaran. Llavors veuran venir el Fill de l'home sobre els núvols amb gran poder i amb gran majestat. Mentrestant enviarà els àngels per reunir els seus elegits, que vindran de tots quatre vents, des dels extrems més llunyans de la terra i del cel. Mireu la figuera i apreneu-ne la lliçó: quan les seves branques es tornen tendres i neixen les fulles, sabeu que l'estiu s'acosta. Igualment, quan vosaltres veureu tot això, sapigueu que ell s'acosta, que ja és a les portes. Us dic amb tota veritat que no passarà aquesta generació sense que s'hagi complert tot això. El cel i la terra passaran, però les meves paraules no passaran. Ara, del dia i de l'hora, ningú no en sap res, ni tan sols els àngels ni el fill; només ho sap el Pare.»

▶ Lectura de la profecia de Daniel (Dn 12,1-3)

Por aquel tiempo se levantará Miguel, el arcángel que se ocupa de tu pueblo: serán tiempos difíciles, como no los ha habido desde que hubo naciones hasta ahora. Entonces se salvará tu pueblo: todos los inscritos en el libro.

Muchos de los que duermen en el polvo despertarán: unos para la vida eterna, otros para ignominia perpetua. Los sabios brillarán como el fulgor del firmamento, y los que enseñaron a muchos la justicia, como las estrellas, para toda la eternidad.

▶ Salmo responsorial (15)

R. *Protégeme, Dios mío, que me refugio en ti.*

El Señor es el lote de mi heredad y mi copa; / mi suerte está en tu mano. / Tengo siempre presente al Señor, / con él a mi derecha no vacilaré. R.

Por eso se me alegra el corazón, / se gozan mis entrañas, / y mi carne descansa serena. / Porque no me entregarás a la muerte, / ni dejarás a tu fiel conocer la corrupción. R.

Me enseñarás el sendero de la vida, / me saciarás de gozo en tu presencia, / de alegría perpetua a tu derecha. R.

▶ Lectura de la carta a los Hebreos (He 10,11-14.18)

Cualquier otro sacerdote ejerce su ministerio, diariamente, ofreciendo muchas veces los mismos sacrificios, porque de ningún modo pueden borrar los pecados. Pero Cristo ofreció por los pecados, para siempre jamás, un solo sacrificio; está sentado a la derecha de Dios y espera el tiempo que falta hasta que sus enemigos sean puestos como estrado de sus pies.

Con una sola ofrenda ha perfeccionado para siempre a los que van siendo consagrados. Donde hay perdón, no hay ofrenda por los pecados.

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 13,24-32)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos:

«En aquellos días, después de esa gran angustia, el sol se hará tinieblas, la luna no dará su resplandor, las estrellas caerán del cielo, los astros se tambalearán.

»Entonces verán venir al Hijo del hombre sobre las nubes con gran poder y majestad; enviará a los ángeles para reunir a sus elegidos de los cuatro vientos, de horizonte a horizonte. Aprended de esta parábola de la figuera: Cuando las ramas se ponen tiernas y brotan las yemas, deducís que el verano está cerca; pues cuando veáis vosotros suceder esto, sabed que él está cerca, a la puerta. Os aseguro que no pasará esta generación antes que todo se cumpla. El cielo y la tierra pasarán, mis palabras no pasarán. El día y la hora nadie lo sabe, ni los ángeles del cielo ni el Hijo, sólo el Padre.»

El judici final (detall), oli sobre taula de Van der Weyden (c. 1445-50). Musée de l'Hôtel-Dieu, Beaune (França)

COMENTARI

Començament i final

dem passar per alt. Què ens diu, doncs, el text d'avui, quan estem a punt de tancar el cicle de lectura de Marc?

El primer que ens diu és que hi ha un final. Que l'existència humana no és il·limitada. Ara bé, també ens diu que vivim en l'expectativa d'un final de plenitud i que aquesta plenitud té a veure amb Jesús, en tant que fill de l'home, és a dir, en tant que revelador d'una dimensió diferent i desconeguda de la nostra existència. Aquesta promesa, lluny de despertar angoixa i neguit, mou a la lloança, a l'acció de gràcies i a l'esperança. Perquè l'important no és el dia i l'hora. El que veritablement importa és que la revelació del misteri de plenitud que és Jesús és una revelació que ens afecta i que ve a ser el que arrodona i corona la nostra vida humana.

Però encara ens diu quelcom més. La promesa d'una plenitud sense fronteres ens diu també que aquest final és, en definitiva, un començament, una nova etapa, un cicle nou que començarà d'aquí uns dies, quan encetem la preparació del Nadal.

L'any litúrgic es clou amb la imatge del Jesús que se'n va però que, paradoxalment, és també el Jesús que ve. Perquè el Jesús que ve és el que s'atansa amb benvolença i amb la senzillesa d'un infant.

Jesús està sempre venint, però també està sempre acomiadant-se per tornar. En ell el començament (el naixement) i el final (l'exaltació) són el mateix misteri. El misteri de la revelació que ofereix vida a desdir.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia de les hores: 1a setmana): Ap 1,1-4; 2,1-5a / SI 1 / Lc 18,35-43 ■ **dimarts**: Ap 3,1-6.14-22 / SI 14 / Lc 19,1-10 □ **dimercres**: Ap 4,1-11 / SI 150 / Lc 19,11-28 ■ **dijous**: Ap 5,1-10 / SI 149 / Lc 19,41-44 ■ **divendres**: Ap 10,8-11 / SI 118 / Lc 19,45-48 ■ **dissabte**: Ap 11,4-12 / SI 143 / Lc 20,27-40 □ **diu-menge** vinent, Jesucrist, Rei de tot el món (litúrgia de les hores: 2a setmana): Dn 7, 13-14 / SI 92 / Ap 1,5-8 / Jn 18,33b-37.

El text de l'evangeli d'avui és un fragment del discurs de Jesús, al final de la seva activitat, sobre la destrucció de Jerusalem i els darrers temps. El discurs ja és una peça difícil perquè combina les referències a la ruïna de Jerusalem i, al mateix temps, a les imatges apocalíptiques que envolten la creença en un judici al final de la història. Però encara es fa més difícil si agafem un fragment de la meitat del discurs sense possibilitat d'emarkar-lo i sense poder entrar en el tema d'estar amatents i vetllar, que és el que vol caracteritzar el discurs en l'evangeli segons Marc.

Tanmateix, com a darrer diumenge del cicle de Marc, la referència al final de la història i al que anomenem *el judici final* és una referència clàssica de l'acabament de l'any litúrgic, que no po-

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

47. Jesús és la confiança dels cristians

Hi ha en l'Evangeli un petit relat molt bonic (cf. Mc 6,45-52 i par.) en què Jesús anticipa durant la seva vida terrenal la proximitat d'ell als seus deixebles i la fa així més fàcilment comprensible per a nosaltres.

Després de la multiplicació dels pans, el Senyor ordena als deixebles que puguin a la barca i el precedeixin a l'altra riba, cap a Betsaida, mentre ell mateix acomiadarà la gent. Després ell es retira a la muntanya a pregar. Els deixebles estan, doncs, sols a la barca. Bufa vent contrari, el mar és mogut. Són amenaçats per la força de les onades i per la tempesta...

El Senyor sembla estar lluny, en pregària sobre la muntanya. Però com que està amb el Pare, ell els veu. I perquè els veu, ve cap a ells caminant sobre el mar,

puja a la barca amb ells i fa possible la travessia fins a la meta.

Aquesta és una imatge per al temps de l'Església —destinada precisament també a nosaltres. El Senyor és a la muntanya del Pare. Per això ell ens veu. Per això pot en qualsevol moment pujar a la barca de la nostra vida. Per això podem sempre invocar-lo i sempre estar segurs que ell ens veu i ens sent.

També avui la barca de l'Església, amb el vent contrari de la història, navega a través de l'oceà agitat del temps. Sovint hom té la impressió que s'ha d'enfonsar. Però el Senyor és present i ve en el moment oportú. «Me'n vaig i vinc a vosaltres» —aquesta és la confiança dels cristians, la raó de la nostra alegria.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 2a part, Ed. Claret)

LES NOVES ESPIRITUALITATS

El reencantament del món

Són molts els homes i les dones del nostre entorn que cerquen la pau interior, col·laboren amb ONG, fan silenci, mediten, practiquen txi-kung i viatgen a Orient sense renunciar a Occident. No obstant això, és difícil adscriure'ls a una religió concreta: es consideren persones espirituals.

Les enquestes confirmen el retrocés de la pràctica religiosa a l'Europa occidental, a l'Estat espanyol i a Catalunya en particular. Però la fatiga del cristianisme europeu contrasta amb un creixent interès desvetllat per la dimensió espiritual, que coincideix amb la configuració de la cultura postmoderna. Alguns autors han definit aquest nou fenomen religiós com el *reencantament del món*.

Estudiar les espiritualitats desenvolupades en el context postmodern no resulta gens fàcil. La mateixa paraula *espiritualitat* és força polivalent. Podem definir-la com el ressò intern de les creences religioses apreses, però també com la intuïció del sagrat que brolla de l'interior de l'ésser humà quan capta el Misteri de l'existència.

Aspectes característics de la postmodernitat, com la desconfiança envers el racionalisme, la fragmentació del discurs i la ruptura amb la tradició, tenen una incidència especial en l'àmbit religiós. Ara bé, no podem reduir l'actual eferescència religiosa a un simple fenomen regressiu. Les noves recerques religioses poden ser una de les sortides existencials a la nova situació canviant, dispersa, mòbil i plural. En opinió de Juan Martín Velasco, el *misticisme postmodern* demostra la insatisfacció dels individus davant l'asfixiant cultura només tecnocientífica que domina les nostres societats.

Josep Otón

(*El reencantament postmodern*,
Ed. Cruïlla-Fundació Joan Maragall, Barcelona 2012)

SANTORAL

18. ✠ Diumenge XXXIII de durant l'any. Sant Romà, mr.; sant Aureli, mr.

19. Dilluns. Sant Crispí, bisbe d'Ècija; sant Faust o Fost, diaca i mr.; sant Abdies, profeta (s. v aC).

20. Dimarts. Sants Octavi i Adventor, soldats mrs.; sant Benigne, bisbe i mr. (s. II); santa Silva, vg. i mr.

21. Dimecres. Presentació de santa Maria, verge, al temple; sant Gelasi I, papa (africà, 492-496); sants Honori, Eutiqui i Esteve, mrs.

22. Dijous. Santa Cecília (o Cília), vg. i mr. romana (s. III), patrona de la músi-

ca (cantaires, músics i instrumentistes); sants Filemó i Àpia, esposos, deixebles de Pau.

23. Divendres. Sant Climent I, papa (romà, 88-97) i mr.; sant Columbà (†615), abat a França i Itàlia, d'origen irlandès; santa Lucrècia, vg. i mr.; beat Miquel Agustí Pro, prev. jesuïta i mr.

24. Dissabte. Sant Andreu Dung-Lac, prevere, i companys màrtirs a Tonquín (Vietnam, s. XVIII-XIX); sant Crisògon, màrtir (s. III); santa Fermina, verge i màrtir; santes Flora i Maria, verges i màrtirs a Còrdova.

ENTREVISTA

EULÀLIA TORT

Turisme comunitari

La periodista Eulàlia Tort ha complert un dels seus petits somnis: arran de la seva tesina sobre turisme comunitari a Guatemala, viure *in situ* tot allò que ha treballat en la tesina del màster en gestió cultural que ha cursat a la UB. Entre el juliol i el setembre, l'Eulàlia, diplomada (grau) en ciències religioses a l'ISCREB, va passar 40 dies fent de voluntària amb la Fundació Quetzal, visitant comunitats indígenes —les que havia estudiat— i compartint la realitat amb col·legues de la premsa guatemalenca. Com que l'experiència ha estat molt positiva per a ella, assegura que per Nadal hi tornarà. A la tesina —que ja ha aprovat—, l'Eulàlia tracta com convertir els recursos culturals de Guatemala en atractius turístics, sempre amb el rerefons del desenvolupament social de les comunitats indígenes i la protecció d'aquests béns.

Quina realitat has trobat a Guatemala?

Tot i que aquestes comunitats encara tenen molts reptes, m'he trobat amb una acollida extraordinària. Penso que la millor manera de conèixer una cultura és vivint-la; i quan algú t'obre les portes de casa seva només pots donar gràcies i aprendre de cada detall, de la seva vida quotidiana. He estat en comunitats pobres, sense recursos, però amb una dignitat aclaparadora.

I has fet algun voluntariat...

A més de la visita a les comunitats, sí, vaig estar fent de voluntària amb la Fundació Quetzal, una ONG que té la seu a Sabadell. Aquesta entitat té un menjador que diàriament atén 150 criatures de San Juan de La Laguna i properament posarà en marxa un hospital maternoinfantil. Petites llavors d'esperança tant a Guatemala com a Catalunya. Val la pena donar suport a aquesta feina, tant sobre el terreny com des de casa amb aportacions econòmiques.

Hi has trobat Déu en les persones que has ajudat?

No diria que he trobat Déu a Guatemala, perquè *ja ens coneixiem* de fa temps. Déu és en cadascun de nosaltres independentment del continent en què ens trobem. El que sí he viscut en primera persona són les benaurances: «Benaurats els pobres, perquè vostre és el Regne de Déu!»

Oscar Bardají i Martín

EVANGELIZAR

Sentido de la expresión Palabra de Dios

Se puede hablar del acto del primer anuncio como *acto germinal de transmisión eclesial de la Palabra de Dios*, como nos recordó el Sínodo de los Obispos sobre «la Palabra de Dios en la vida y la misión de la Iglesia» (Roma, octubre de 2008, propuesto a la Iglesia en la exhortación apostólica *Verbum Domini*, año 2010). Hay un sentido analógico de la expresión *Palabra de Dios*.

- En primera instancia, la Palabra de Dios es el mismo Jesucristo viviente, comunicador del amor del Padre a la humanidad.
- En segundo lugar, cabe hablar de la Palabra de Dios contenida en la Biblia, en la Escritura, como condensación escrita de todo lo que Jesucristo y los apóstoles consignaron como necesario para nuestra salvación.
- Y, en tercer lugar, cabe hablar de la Palabra de Dios en la transmisión eclesial de dicha Palabra, es decir, en la lectura e interpretación de la Escritura en la Iglesia y en la oferta de la Palabra a la humanidad a través de la predicación, los sacramentos y el testimonio de vida.

Pues bien, creemos que se puede afirmar que, en el humilde acto por el cual un laico o laica cristianos anuncian a alguien de su entorno la persona de Jesús como Salvador, se está dando —aunque de forma germinal y muy elemental— un primer acto de transmisión eclesial de la Palabra de Dios. En dicha circunstancia (asegurados los requisitos básicos de fe, discernimiento y sintonía eclesial por parte del comunicador), la revelación como Voz de la Palabra de Dios está siendo comunicada a un destinatario a través de las palabras de un seguidor de Cristo, que habiéndolo recibido en la Casa de la Palabra (la Iglesia), propone a otro peregrino por el camino (la Misión) el encuentro con el rostro de la revelación: Jesucristo resucitado.

En el mensaje final del Sínodo sobre la Palabra de Dios encontramos estas sugerentes metáforas: la Voz (la Revelación), el Rostro (Jesucristo), la Casa (la Iglesia) y el Camino (la Misión) como cuatro expresiones referidas a la Palabra de Dios viva.

Xavier Morlans

(*El primer anuncio. El eslabón perdido*, Ed. PPC, Madrid 2009)

Confirmacions a La Pobla de Segur

Diumenge dia 28 d'octubre l'Arquebisbe d'Urgell va visitar La Pobla de Segur per administrar-li el sagrament de la Confirmació a deu joves de la Parròquia de la Mare de Déu de Ribera. Va estar acompanyat pel Rector Mn. Josep E. Arias, Mn. Agustí Romero i Mn. David Codina.

L'Arquebisbe va comentar l'Evangeli del diumenge demanant que, tant si és per cegueses pròpies com per tenebres o boires espesses de la vida social i cultural, que ens desorienten o ens ceguen, hem de demanar «veure-hi» del tot, com el cec de Jericó, per seguir-lo sempre al llarg de la vida, ja que Crist, la llum del món, ens il·luminarà. La Confirmació ens dona aquesta llum de l'Esperit Sant que guia els cristians enmig de les tenebres del món, i ens guarda en la fe i l'amor. Animà els joves a no deixar-se manipular per la societat de la imatge i els missatges efímers, i a cercar en l'Evangeli la Bona Nova que dura per sempre, converteix el cor, l'obre a Déu i ens fa amics seus, que després sempre donaran valent i coherent testimoni d'aquesta fe, amb autenticitat de vida i obres de servei i d'amor.

Nova campanya solidària de Mans Unides

Mans Unides inicia en els propers dies la campanya «No hi ha justícia, sense igualtat». La tasca de Mans Unides en les darreres campanyes és molt destacada, i malgrat la crisi, i les dificultats que comporta per a molta gent, s'han assolit els objectius a la darrera campanya i projecte, tot i que de manera molt justa. Els materials de la nova campanya de treball per a enguany ja s'han presentat. Es va fer en la reunió de seguiment de campanya la Delegació Diocesana de Mans Unides, el passat 6 d'octubre. Va ser presidida per Mn. Josep Maria Mauri, el Consiliari Mn. Lluís Eduard Salinas i la Presidenta Teresa Cabanas, hi eren presents, les regionals de Balaguer, La Seu d'Urgell, Andorra i Puigcerdà. A la trobada es va valorar la feina de tots el voluntaris de la institució i el seu treball desinteressat. Els assistents varen rebre diferents informacions provinents dels Serveis Centrals de l'Entitat i els nous Estats de la mateixa.

Festa patronal a l'Escola Sant Ermengol

El dia 26 d'octubre va tenir lloc la tradicional Jornada de festa patronal a l'Escola Sant Ermengol d'Andorra la Vella. L'Arquebisbe i Copríncep, que és també President del Patronat de l'Escola, va presidir la trobada i l'eucaristia amb els alumnes més grans, dels dos Batxillerats de l'Escola. Estava acompanyat pel Director P. Xavier Brines SDB i els altres membres de la comunitat salesiana responsable del Col·legi, així com pel Secretari de la Mitra i el Cap de Gabinet del Copríncep. Animaven els cants la coral de l'Escola i el grup de músics. Posteriorment va compartir un dinar de germanor amb tot el professorat de l'Escola.

L'Arquebisbe va aprofitar per tenir també contacte amb diversos alumnes d'altres cicles com Primària i ESO mentre realitzaven activitats lúdiques. De fet tots els alumnes van celebrar l'Eucaristia en diversos moments del dia i van realitzar activitats festives formatives. Partint de l'Evangeli de la samaritana, que cerca l'aigua viva, va subratllar als alumnes grans de Batxillerat que visquessin els valors que ens vénen de l'Evangeli de Jesús, i els exhortà a valorar la dimensió transcendent de les persones, així com a tenir cura i desenvolupar la dimensió religiosa de la vida.

Inici del nou curs de l'Escola Diocesana de Formació Permanent

El dissabte dia 27 d'octubre l'Arquebisbe d'Urgell va inaugurar el curs 2012-2013 de l'Escola Diocesana de Formació Permanent d'Urgell, a la Casa d'Espiritualitat del Santuari del Sant Crist de Balaguer, juntament amb el Director de l'Escola i Vicari episcopal, Mn. Antoni Elvira. Van començar enguany 32 alumnes, 7 dels quals començaven enguany la formació, i eren provinents de tots els indrets del Bisbat.

Amb la pregària de Laudes i unes remarques pràctiques de Mn. Antoni Elvira es va iniciar la sessió que tindrà continuïtat de forma quinzenal fins al mes de juny. Després fou l'Arquebisbe Joan-Enric qui acompanyà una presentació en profunditat de cadascun dels participants, rellegant la pròpia història de fe com a teixida per les mans de Déu Provident. I l'Arquebisbe pronuncià la primera classe sobre «L'Any de la Fe» i el Missatge final del darrer Sinode de Bisbes sobre la nova evangelització. També fou regalat a tots un exemplar dels Documents del Concili Vaticà II, del qual es compleixen els seus 50 anys de l'inici, i Mons. Vives demanà a tots un aprofundiment de la pròpia fe, per viure-la amb major fondària, coneixent-ne els continguts i per donar-ne testimoni amb joia i amb coratge.

Cant de Completes a Bellvís

Dins les festes de la Mare de Déu de les Sogues, a Bellvís, té una llarga i bella tradició el Cant de les Completes, amb polifonia i gregorià, amb participació d'orquestra, orgue, cor, solistes i l'assemblea de fidels. Enguany el dia 25 d'octubre a la nit, l'Arquebisbe d'Urgell va presidir el rès de les Completes acompanyat del Rector Mn. Josep M. Aresté, l'Arxiprest Mn. Pere Cañada, i altres sacerdots de l'arxiprestat i els fills del poble. Hi assistí una gran quantitat de fidels, amb l'Alcalde i el responsable de la nova edició dels Goigs de la Mare de Déu de les Sogues de la Diputació de Lleida, que a l'inici de l'acte van explicar l'origen dels Goigs i d'aquelles il·lustracions, música i lletra que ara s'han vist renovades.

Hi ha un enregistrament disponible del Cant de Completes, realitzat per la coral l'Espiga d'Or, amb orquestra, orgue i solistes.

Els pagesos d'Andorra s'entrevisten amb l'Arquebisbe

Mons. Joan-Enric va rebre la darrera setmana d'octubre una delegació de l'Associació de Pagesos i Ramaders del Principat d'Andorra, que li van presentar els projectes i les tasques d'associació, i els seus reptes de futur.

La reunió es va dur a terme al Palau Episcopal, i hi van assistir el President de l'entitat, Sr. Xavier Coma Gasià, el tresorer, Sr. Carles Verdguer Pujantell i el vocal Sr. Ramón Rich Malé, acompanyats per la coordinadora tècnica de l'associació Sra. M. Luisa Luna. Acompanyava el Copríncep, el Representant Episcopal al Principat d'Andorra, Mn. Josep M. Mauri. L'Associació de Pagesos i Ramaders del Principat d'Andorra es va crear el 26 de juliol de 1994.

Celebració de l'Any de la Fe: Perquè la fe té necessitats de definicions i fórmules?

En el cas de la fe no es tracta de paraules buides, sinó de realitats. En el si de l'Església s'han acumulat en el curs del temps unes fórmules de fe amb l'ajuda de les quals contemplem, expressem, aprenem, transmetem, celebrem i vivim aquestes realitats.

Sense fórmules fixes el contingut de la fe es perdria. Per aquest motiu l'Església, per tal de salvaguardar el missatge de Crist enfront de malentesos i falsificacions, atribueix un gran valor a frases precises el text de les quals han estat en la major part dels casos obtinguts a còpia de grans fatigues.

Les fórmules de fe són encara més importants quan la fe de l'Església és traduïda en cultures diverses, restant estable en la seva essència. Per això la fe comuna és el fonament de la unitat de l'Església.

Youcat, núm. 25

(Llatí: credo = jo / crec) Primera paraula del Símbol dels apòstols que ha esdevingut el nom de diverses fórmules de professió de fe de l'Església, en les quals els continguts substancials de la fe queden sintetitzats amb un llenguatge normatiu.